

Wróblewskiego Walerego

Dzielnice: Mokotów

Osiedla: Czerniaków

Atrybuty: Nazwy własne Nazwy osobowe Imiona i nazwiska

Rok utworzenia nazwy: 1933

Opis

Walery Antoni Wróblewski herbu Ślepowron (1836 lub 1839-1908) - działacz niepodległościowy.

Przyszedł na świat w Żołudku, w 1844 roku zamieszkał wraz z rodziną w pobliskim Wilnie, gdzie uczęszczał do miejscowego Instytutu Szlacheckiego. W latach 1853-56 był studentem petersburskiego Instytutu Leśnictwa i Miernictwa. Później został kierownikiem szkoły leśnej w Sokółce w stopniu chorążego Korpusu Leśnego. Wówczas to włączył się w ruch patriotyczny i zaangażował się w przygotowania powstańcze, zajmując się transportem kolejowym. Udało mu się sformować z podwładnych jeden z najlepszych oddziałów powstańczych na tych terenach. Należał do zwolenników Czerwonych (radikalni działacze demokratyczni), w IV 1863 roku został zastępcą naczelnika sił zbrojnych województw augustowskiego i grodzieńskiego. Walczył pod Walilami (klęska) oraz Mereczowszczyzną w Puszczy Różańskiej (zwycięstwo), cztery miesiące później - już w stopniu pułkownika - zostając naczelnikiem województwa grodzieńskiego. Walczył w kilkudziesięciu potyczkach, po ustaniu walk na Litwie przedostał się na Podlasie i w Lubelskie, stając się z rozkazu Romualda Traugutta dowódcą korpusu prawobrzeżnej Wisły. Ciężko ranny w bitwie pod Budką Korybutową został przez Galicję przewieziony do Francji, bowiem władze carskie już wydały na niego wyrok śmierci. Zamieszkał w Paryżu, gdzie początkowo pracował jako zecer i latarnik, kształcąc się jednocześnie w Akademii Sztabu Generalnego. Był jednym z najbliższych współpracowników Jarosława Dąbrowskiego, razem z nim uczestnicząc w pracach Komitetu Reprezentacyjnego Zjednoczenia Emigracji Polskiej. Podczas wojny francusko-pruskiej walczył w obronie Paryża w szeregach batalionów Gwardii Narodowej. Stanąwszy po stronie komunardów został mianowany generałem, z czasem organizując i dowodząc kawaleria a później całym frontem na lewym brzegu Sekwany. Po klęsce tego zrywu - i tu zaocznie skazany na śmierć wyemigrował do Belgii, skąd przedostał się do Anglii. Zamieszkał w Londynie, obejmując funkcję sekretarza Rady Generalnej Międzynarodowego Stowarzyszenia Robotników (tzw. I Międzynarodówki). Przyjaźnił się z Karolem Marksem i Fryderykiem Engelsem, był fundatorem stypendiów dla emigrantów politycznych (m.in. pomagał Ludwikowi Waryńskiemu oraz Bronisławowi Limanowskiemu). W 1895 roku wstąpił do paryskiej sekcji Związku Zagranicznego Socjalistów Polskich, przekształconego później w Oddział Zagraniczny PPS. Od 1900 roku - w związku z trudną sytuacją materialną - był gościem pensjonatu Henryka i Marii Gierszyńskich w Ouarville, gdzie zmarł.

Spoczywa:

Cmentarz Peacutere Lachaise w Paryżu.

Ciekawostki

Stan obecny:

Data nadania nazwy: 1933.12.14
